

Vsi osupnejo, mrmranje in godrnanje nastane in Bog si ga védi, kako bi se bilo izteklo, da gospod komisar ni rekel: — Res je!

Repnik je oddal svoj listek. Zmagala je národna stranka nasprotno z jednim glasom večine.

Hud krik je nastal na nasprotnjej strani, na národnej strani pa veliko veselje.

Repnik se je jokalo veselja, da-si ga je rana hudo bolela. Dvignili so ga odlični možje in nesli v gostilnico. Ondù mu je zdravnik rano obvezal in v lepej kočiji so ga pripeljali na dom. In kako tudi nè? Tako imeniten je bil njegov glas, da je odločil zmago, da-si tako težaven. Dober teden je moral Repnik ležati za pečjo, da mu je rana ozdravela, a vesela zavést, da je njegov glas pripomogel do večine in da je držal častno besedo, podpirala ga je v bolezni. Iz trga pa je dobil toliko dobrih jestvin in drugih daril, da je mati veselja jokala, otroci pa veselja poskakovali. Spoštovali pa so ga od tistega časa ljudje še trikrat toliko, kolikor poprej.

Ko so pa pri Repnikovih sveti večer pred novim letom praznovali, tedaj je prinesel občinski sluga očetu še veselejšo novico, da je z novim letom postal gozdar tržke okolice.

Kaj nam pač prinese „mož-beseda“ za novo leto!

B.

Veseli izlet.

jémnasta, kako so bili veseli óni dnevi, ko sem se igral s továriši na zelenej grivi*) pred našo belo cerkvico. Kolikokrat sem celó pozabil, da je treba domóv in še le očetov ali materin glas me je opomnil tega. Dà, dà, prijetno je bilo takrat, prijetno! —

In je li potem čudno, da sem se po večkrat jezil na óne deževne jesenske dneve, kateri so kar nenadoma nam prepovedali naše otročje zabave pri belej cerkvi? Da ste bili vi z rano, tudi vi se bi bili jezili na ono émerikavo vreme. V dobro voljo me je pripravil jedva óni beli sneženi strije, ki je kar čez noč pobelil zeleno grivo pred cerkvico in pokrila jesensko blato, katerega je bilo povsod preveč. In ko se je snegu pridružil še továriš mraz, o jejmína! da ste videli, kako smo mi otroci hitro privlekli izpod kolnice vsak svoje saní, popravili jih nekoliko, osnažili pajčevine, in potem hajdi v bližnji klanec, kder smo se prav po svojej volji posmúcali po zamrzlem snegu. Res, da je ta in óni izmed nas odletel v mrzli sneg, ali se pa izgubil na potu — letélo je vender kakor za stavo — ali kaj to, bilo je dosti smehú in krika in ne bodem legal, če rečem, da smo takrat pozabili celó na priljubljeno nam zeleno grivo pri našej cerkvi. Kdo bi pač mislil na vse! Ali glej! tudi zima je vesela, posebno za take poniglavce, kakeršen sem bil jaz. Nù, posebno vesel sem bil vsako zimo jednega dne — da o sv. Nikolaji, o Božiču in o tepežnem dnevu ne govorim — in to je bil óni dan, ko smo obiskali našo dobro staro teto v Ramanovcih. Navadno je bilo to na praznik sv. treh kraljev popóludne — to je takrat, ko je bilo največ snegá. Stari Andrej — naš voznik — zapregel je tedaj svoja dva šarca, roditelja in mi otroci, kolikor nas je Bog dal, potisnili smo se v male saní, stari Andrej je počil z bičem, tlésnil z jezikom, otroci smo veselo vzdiknili, zvončki so zázvenketali, konja sta stopila v dir in šlo je kakor na železnici po gladkem snegu.

*) Griva je to, kar trata. — Trata ni slovenska beseda. „Ured.“

Malo koga sem takó ljubil kot našega starega Andreja. Sedel sem vedno spredaj pri njem. Ali uganete zakaj? Povem vam takój. Ko smo dričali po ravnej sneženej cesti ni bilo poprej mirú, dokler niso prišli vajeti iz krepkih Andrejevih rok v moje. Nù, to ni nobena malenkost, za tako odlikovanje je človek lahko hvalen. Oj, da bi me bili videli, kako možko se sem držal.

V Ramanovec ni bilo ravno takó daleč. Tetino hišo smo vže iz daleč ugleдали, bila je jedna prvih v vasi in prijazno nam je gledala nasproti. Ej, pa tudi nas so ondù skoraj opazili; ukrenili smo v prostorno dvorišče in se ondù ustavili. Evo naše dobre tete k našim saném! Takrat sva z Andrejem skupaj držala vajeti.

— Nù, toraj ste vender prišli? Mislila sem vže, da vas ne bode — dolgo vas ni bilo! Pa le pogledjte tega frkolinea; kaj je on vozaril? Kolikokrat ste se pa prevrnili? — hitela je, ko je ugledala mene.

— Dobro vozi, dobro! — zagovarjal me je stari Andrej.

Nù, teta le ni hotela verovati in je zmajevala neverojetno z glavo, ko nam je pomagala sè sanij. Šli smo hitro v sobo. To je bilo pri teti lepó: strop nad mizo je bil ves z zlatom in srebrom nakiten in jaslice v kotu, zdele so se nam mnogo lepše od naših, da-si so bile naše večje. Vender se nismo utegnili dolgo čuditi, ker evo tete v sobo z velikim krožnikom sladkih kolačev, medenjákov, paprenjákov in s košarico lepo rudečih jabolk. O jejmina, to nam je dišalo! Saj pa tudi ni znala živa duša na svetu peči tako sladkih in dobrih kolačkov kakor naša teta, le verujte mi!

Koliko smo imeli povedati teti, a ona zopet nam!

— Bili so pač pridni! rekla je teta očetu in materi, — povedal mi je Jezušček, ko je šel skozi našo vas na sv. večer. Povedal mi je tudi, da radi molijo in ubogajo, ali nè? —

Pogledali smo malo boječe očeta in mater, ker smo dobro znali, da ni bilo vselej takó. Nù, roditelja sta se zadovoljno nasmehnila.

— Samó pridni ostanite in poslušni — nadaljevala je teta. — Glejte, kako vas Jezušček ljubi — dejala je — še celó pri meni je pustil-nekaj za vas. Ali jim smem dati?

— Le dajte jim, le, ali poprej naj zapojó pri jaslicah kako božično pèsenco — dejala sta roditelja.

— Dà, dà, rada bi jih slišala tudi jaz! —

Pokleknili smo tjà k jaslicam, teta je prižgala svečice in mi smo zapeli priprosto božično pèsenco. Teta nas je z velikim veseljem poslušala. Ko sem jo pogledal, videl sem, da ima solzé v očeh. Bila je pač dobra žena, naša teta!

Odpeli smo. Teta je stopila tjà k starej omari. Obrnil se je ključek in omara se je odprla. Dobili smo mnogo lepih darov iz nje. Bili so nam žepi polni, ko smo se poslavljalí od ljube tete — čas je le prehitro potekel, kakor da bi bil drug „sveti večer.“

Teta je še vsakega posebej pritisnila k sebi in ga poljubila na čelo; potem smo sedli zopet na saní.

— Z Bogom, dobra teta, z Bogom! — kričali smo. Andrej je pognal, zvončki so zazvenketali in odričali smo zopet proti dómu, sámó da sedàj nisem več jaz vajetov držal, nego stari Andrej. Mračilo se je vže in megleno je bilo. — —

P. V—ý

